

תפ"ח 40220/10/14 - מדינת ישראל נגד ויקטור מאוריסיו מוחיקה

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 40220-10-14

לפני: כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופט רפי כרמל

כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י עו"ד אביה גליקסברג

נגד

ויקטור מאוריסיו מוחיקה

הנאשם

ע"י עו"ד פנינה כהן-שנדר

הכרעת דין

1. החל משנת 2011 שררו בין משפחת הנאשם לבין ש', אמה של מ' ילידת 2004, יחסי חברות. במסגרת החברות בין המשפחות שהתה מ' בבית משפחת הנאשם ביישוב מ***** בחג הסוכות, מיום 15.10.2014 ועד יום 17.10.2014 שעה 14:00, שאז הסיע הנאשם ברכבו את מ' מביתו ב***** לביתה ביישוב מ*****. מ' ישבה במושב הקדמי. על מה שאירע במהלך הנסיעה נסובה המחלוקת בין הצדדים.

2. העבירות המיוחסות לנאשם הן אינוס בקטינה מתחת לגיל 16 ללא הסכמה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשים מגונים בקטינה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)(א)(1) לחוק. על-פי **כתב האישום** הורה הנאשם למ' לשבת לידו במושב הקדמי, במהלך הנסיעה טפח על ירכה, אמר לה שהיא חמודה, ליטף את הירך בחלקו העליון מעל המכנסיים, שאל את מ' אם זה מדגדג, שוחח איתה על עיסוק בעתיד כשתגדל והחמיא לה כי היא חכמה ויפה. בשלב זה הכניס הנאשם את ידו מתחת למכנסיה של מ', נגע באיבר מינה מעל תחתוניה, אחר-כך הוציא את היד והכניסה בשנית למכנסיה ולתחתוניה, נגע באיבר מינה והחדיר אליו את אצבעו. כאשר התקרבו ליישוב מ***** הורה הנאשם למ' לזוז לקצה המושב הקדמי ואמר לה שזה אמור להיות הסוד שלהם. עוד אמר למ' שהוא משתגע עליה ואם מישהו אחר יעשה לה דבר כזה, תעיף לו את היד.

בתשובתו אמר הנאשם, כי לא הורה למ' לשבת לידו, אלא היא נכנסה והתיישבה ביוזמתה במושב הקדמי, הכחיש כי ליטף את ירכה, הכחיש כי הכניס ידו למכנסיה או כי נגע באיבר מינה מעל התחתונים או מתחת לתחתונים והכחיש כי החדיר אצבע לאיבר מינה.

רקע דיוני ועובדתי

עמוד 1

3. ש' אמה של מ', שמשה במקסיקו מקום הולדתה כעורכת דין, עלתה לישראל עם בתה היחידה מ' בחודש מאי 2011. ש' התגרשה מאביה הביולוגי של מ' עוד כשזו הייתה בת שנה והקשר נותק. בשנת 2012, בישראל, התחתנה ש' עם אחד בשם א' והתגרשה ממנו בשנת 2013. בתקופת נישואין זו הם גרו בישוב ***** ב*****. לאחר הגירושין עברו ש' ובתה מ' להתגורר בישוב ***** ליד *****.

עם עלייתה לארץ הכירה ש' את אשת הנאשם ודרכה נוצר קשר טוב וקרוב בין שתי המשפחות. הנאשם ואשתו אף הם ילידי מקסיקו. במשפחת הנאשם ארבעה ילדים ביולוגים ושני ילדי אומנה וביחד שישה ילדים. היו ביקורים הדדיים בין המשפחות. משפחת הנאשם ביקרה בבית של ש' וזומנה שם גם לארוחות, היו ביקורים של ש' ומ' בבית משפחת הנאשם, נסעו לטיולים משותפים. הנאשם עזר מדי פעם לש' במעברי דירה.

4. בחג סוכות תשע"ה התארח משפחת הנאשם לארוחה בבית של ש', ובסוף הארוחה, על-פי רצונה של מ', היא הצטרפה למשפחת הנאשם שחזרה לביתה ב***** ונשארה שם שלושה ימים. הייתה זו הפעם הראשונה שמ' ישנה בבית משפחת הנאשם ללא ליווי של אמה. ביום שישי שלמחרת שמחת תורה הייתה אמורה שרה, אשתו של הנאשם, לבוא ולעשות את השבת בבית של ש' אך נשארה בביתה בגלל כאבי שיניים, ובאותו יום שישי 17.10.2014 בשעות אחר הצהריים הסיע הנאשם את מ' אל ביתה.

5. בהגיעם ל***** נכנסה מ' לדירה ואחריה הנאשם, שם שהה מספר דקות. מיד לאחר שיצא סיפרה מ' לאמה כי הנאשם נגע בה. ש' שומרת שבת, ובמוצאי שבת התקשרה טלפונית לשרה אשת הנאשם ואמרה לה כי בעלה נגע בבתה. הנאשם הצטרף לשיחת הטלפון ובפניו הטיחה ש' כי הוא פדופיל. תוכן השיחה ובעיקר נימת הדברים ומשמעותם שנויים במחלוקת.

6. ביום ראשון פנתה ש' לתחנת המשטרה והגישה תלונה. הנאשם נעצר ונחקר ביום 19.10.2014. מ' פגשה בחוקרת ילדים שמרית מצליח ומסרה גרסה מפורטת ביום 21.10.2014 (ת/4). האמרה מצולמת ומתומללת.

7. כתב האישום הוגש ביום 26.10.2014 עם בקשה לגביית עדות מוקדמת של מ' וזאת על-פי דרישה של חוקרת הילדים, לפיה העדות תישמע בתוך שלושה חודשים ותיגבה באמצעות טלויזיה במעגל סגור בנוכחות בני משפחתה לצורך תמיכה רגשית. העדות של מ' נגבתה בדרך זו ביום 10.12.2014 כשהמתלוננת מלווה על-ידי חוקרת הילדים.

8. בבית המשפט העידו גם ש' אם המתלוננת ושלושה חוקרי משטרה. מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו שרה

ובנו פ'.

לציין, שפת האם של ש' וכן של הנאשם ואשתו שרה היא ספרדית והשפה העברית שגורה בפיהם אך לא ברמה טובה. שפת אמה של מ' היא גם ספרדית, אולם היא שולטת בעברית היטב כמי שלומדת מאז גיל 6 בבית ספר בישראל.

9. אין מחלוקת בין הצדדים כי מ' הינה ילדה חכמה, נבונה ובעלת יכולת גבוהה. עם זאת, לב המחלוקת נסוב על תוכן עדותה. לטענת המאשימה, מ' הינה עדה אמינה, אשר דבריה נתמכים בראיות נוספות. לטענת ההגנה, מ' הינה מחד בעלת חלומות ההופכת אותם למציאות, מאידך הילדה מתוחכמת שחששה מהתקרבות בין הנאשם לבין אמה עקב הקשר הקודם הלא מוצלח, ורקמה עלילה נגד הנאשם.

עדות מ'

10. בעת עדותה תלמידת כיתה ד' בבית ספר תורני בו לומדים גם לימודי חול. גרה עם אמה. המשפחה המורחבת גרה במקסיקו. מדברת עם אמה בספרדית, וכאמור דוברת עברית שוטפת. מ' אמרה כי היא מכירה את הנאשם מאז כיתה א', מכירה את ילדיו, מעריכה ואוהבת אותו, היא עצובה שעליה לספר מה קרה (עמ' 10). כאשר ניגשו לרכב של הנאשם רצתה להיכנס למושב האחורי, אך הנאשם הסכים שתשב מקדימה. ליד הנהג יש שני מושבים, התיישבה בצד ימין ליד החלון, הנאשם אמר לה לעבור לאמצע. בדרך שוחח עמה, שאל אותה שאלות ואז התחיל לטפוח על רגלה, מישש וליטף את רגלה. מ' הדגימה תנועות של ליטוף הלוח ושוב על ירכה (עמ' 11). בלבה אמרה שאולי זה בסדר, אבל לדבריה **"אז הוא ככה הוא כזה מלטף כל פעם. כל פעם הוא התקרב יותר ויותר ככה יותר. יותר, יותר, יותר, יותר, יותר, יותר, יותר, יותר, יותר, יותר עד שהגיע לפה... אמצע הרגליים"** (שורות 10-13). מ' הדגימה באולם בית המשפט להיכן הגיע. צוין לפרוטוקול כי היא מראה על מפשעתה (שורות 18-20). מ' הוסיפה **"אז כאילו הייתי בהלם. הכריח אותי להגיד לו כי ממש פיחדתי פיחדתי שהוא ישאיר אותי אם אני אגיד לו לא שהוא ישאיר אותו באמצע, לא הכביש הראשי כביש ככה שאין בתים אין כלום ויש רק שדות וזהו. אז פיחדתי שאני מפחדת אחר-כך אמא שלי תדאג וזה. אז לא יכולתי להגיד לא"** (עמ' 12 שורות 25-28) משכה במכנסי הטייץ שלה, מתחה אותם ואז **"הוא הכניס הוא לקח הטייץ פתח הכניס את היד לא לתוך התחתונים ככה ונגע פה"** (עמ' 13 שורה 8), והצביעה על המפשעה ואמרה שזה היה על התחתונים, הכניס ידו בין מכנסי הטייץ לבין התחתונים. צוין לפרוטוקול כי העדה חייכה במבוכה והוסיפה ואמרה שהנאשם הוציא את ידו, המשיך בנסיעה ליד מקום כמו פארק שעושים קמפינג ואז הכניס את היד לתוך תחתוניה וחיטט ומראה על מפשעתה: **"חיטט ממש שש חמש שניות שבע לא זוכרת בדיוק משהו כזה שניות כן ואז הוא הוציא לא אבל זה כאילו מזעזע כי הוא נכון יש לי פס אז הוא ממש חיטט בפנים נגע"** (עמ' 14).

13 שורות 26-27), והסבירה כי יש פס בין הרגליים והוא הכניס את האצבע בפנים. לשאלות נוספות הסבירה שזה המקום בו יוצא השירותים, פיפי. חזרה והסבירה מה כוונתה בפס (עמ' 14). בהמשך חזרה ואמרה כי הוא חיטט ממש והראתה תנועה של אצבע חוזרת ואמרה: **"ככה חיטט. כמו שילד קטן מחטט באף"** (עמ' 15 שורה 4). מ' אמרה שהייתה נדהמת, רצתה לבכות אך לא בכתה, לא רצתה להיראות עצובה כי אז תצטרך לשקר לו ולא לומר שזה בגלל שהוא פגע בה, הסתובבה, ירדו לה דמעות ומחתה אותן ואז בהמשך הדרך אמר לה הנאשם שהוא מחבב את אמה, מאז שהוא הביא לה סרטון של רב אחד שאמה תמיד רואה ואז אמרה כי נבהלה מהדיבור הזה כי לא רצתה שהנאשם יתקרב לאמא שלה, שלא יגע בה ולא יגע באמא, לא רוצה בן אדם כזה לאמא. אז אמרה לעצמה: רק שלא יגע עוד פעם ואז הוא דווקא כן נגע ברגלה פעם נוספת (עמ' 15 למטה). מ' הוסיפה כי בשלב זה הרכב התקרב לשער של היישוב ***** , בכניסה יש שומרים ואז הורה לה הנאשם לעבור למושב הימני המרוחק יותר ממנו, שלא יראו שהם ביחד (עמ' 16). אחר-כך אמר לה **"אם מישהו יעשה לי בן אדם אחר יעשה לי [דבר כזה] שאני אקח לו את היד שאני אעין לו את היד. אז אני חשבת לעצמי אם אתה אומר לי את זה אז למה אתה עושה את זה?"** ועוד אמר שהוא משתגע עליה (עמ' 16 שורות 14-15). בשלב זה לא יכלה להתאפק ובכתה טיפה ותירצה זאת לנאשם בכך שנזכרה בכלב שלה שמת ואז, לדבריה, הנאשם ביקש **"רק תבטיחי לי שאת לא תספרי את זה לאף אחד. שזה יהיה סוד ביננו אמרתי לו אממממ. לא אמרתי לו כן לא אמרתי לו לא אמרתי אממממ... כי אני לא אשמור דבר כזה מאמא שלי. זה אמא שלי שתטפל את זה כי זה עבר את הגבול"** (עמ' 16 שורות 27-31). מ' אמרה כי ביקשה מהנאשם שיוריד אותה בכניסה לרחוב, אך הוא הסיע אותה, עזר לה לסחוב את שקית בגדיה והיא רצה לפניו נסערת, פגשה את אמה לפני שהנאשם נכנס ואמרה לה לא להתקרב לנאשם ולא לחבק אותו. הנאשם נכנס, ואמה הציבה את היד כך שימנע חיבוק איתו ואז הוא דיבר וסיפר על הביקור של מ' אצלם והלך. ברגע זה פרצה בבכי וסיפרה לאמה כל מה שקרה. התקלחה, היה לה קשה בשירותים, שרף לה "בשירותים" (אזור הנגיעה) במשך חודש, היא התקשה לעשות פיפי ומאז היא בטיפול אצל פסיכולוגית בשם אהובה בגלל פחדים וסיוטים בהם היא רואה את דמותו של הנאשם. עוד אמרה לאמה שאינה מבינה מדוע בן אדם שכל כך אהבה מסוגל לעשות דבר כזה, היא מרגישה רגשות שונים: עצב, כעס, בהלה, הכל (עמ' 20 למטה). מ' הצביעה באולם בית המשפט על ציור שציירה בזמן חקירה לפני חוקרת הילדים (ת/5) ואמרה שהיא הילדה עם הקוקיות ובעצמה ציירה את הקו איפה שהוא הכניס את האצבע ששם סימנה נקודה שחורה. בדף האחורי של הציור ציירה כיצד ישבו ברכב (עמ' 23-25).

בחקירה נגדית אמרה, כי שאיפתה בעתיד להיות עורכת דין כמו אמה, שהיא עורכת דין במקסיקו אך לא בישראל. בבית יש לה שלושה מחשבים, היא רואה סרטים ופרטה על הקשרים הטובים לאורך ימים עם משפחת הנאשם, אשתו וילדיהם. כמו כן סיפרה כי בעבר נסעה לבד עם הנאשם ברכב, לפעמים ישבה קדימה, לפעמים מאחור, אבל לשבת קדימה זה הכי כיף (עמ' 33). אחר-כך סיפרה על חלומות שחולמת אשר לפעמים מתגשמים והיא זוכרת שחלמה שתשב ליד ויקטור

(הנאשם) ויקרה לה משהו רע, כשהתעוררה אמרה שזה לא יכול להיות. כמו כן חלמה שאמה תקנה לה פליימוביל והחלום התגשם ביום הולדתה. למרות החלום ישבה בנסיעה ליד ויקטור, היא חשבה שאין שום סיכוי שהוא ייגע בה (עמ' 38). מ' אישרה דברים שסיפרה לפ', בנו של הנאשם, על מה שקרה במקסיקו, כי דוד שלה היה בבריכה שמאכילים דגים ושם כריש אכל לו את היד. אחר-כך תיקנה ואמרה שדוד שלה סיפר לה שיש לו חבר שעובד בגן חיות וכריש שאוכל דג נשך אותו, והסבירה שהסיפור הוא שמאכילים כרישים בגן החיות מעל גשר, זורקים להם דגים, ואז הדוד סיפר שבא כריש, קפץ, לקח לו את הדג ונשך לו את היד (עמ' 41-42).

העדה נשאלה ואמרה כי הנאשם היה מביא לאמה סרטים על רבנים והיא נבהלה מהקשר בין הנאשם לאמה, פחדה שהוא יאהב את אמה שלה יותר מאשר את שרה אשתו, יעזוב את שרה וילך עם אמה שלה, חשבה שהנאשם ושרה אשתו חושבים להיפרד כי כך שמעה מאמה וזה קשור למה שהנאשם עשה לה (עמ' 43), אף כי לפני המעשה לא ידעה שיש צרות בין הנאשם לאשתו. לא רצתה שהנאשם יהיה אבא שלה. כאשר נשאלה אם היא הייתה מנסה למנוע את הקרבה ביניהם, ענתה שלא, שכן זה עניין של אמה שלה והיא תחליט (עמ' 45). מ' אישרה פרטים לא מעטים על תקופת הנישואים השניים של אמה עם א', לא אהבה אותו, עשה דברים כדי לחנך אותה, הכריח אותה לאכול דברים שהיא לא אוהבת ואם סרבה היה מקפל את האוזן שלה, ואם הייתה מתנהגת רע היה נועל אותה בחדר לכמה שעות (עמ' 64), ולמרות שאמה אהבה אותו היא כעסה עליו כי לא עבד, הרבה להסתכל במחשב והגביל אותה בדברים רבים, אך לא ראתה סרטים על גברים ונשים ואישרה בפשטות כי פעם א' הושיבה על ברכיו. בהמשך החקירה אישרה מה שאמרה לחוקרת הילדים, כי הלחיץ אותה שויקטור אמר שהוא אוהב את אמה שלה. כאשר הסנגורית הטיחה בה כי הכנסת האצבעות הייתה רק במחשבה שלה, כי פחדה מה יקרה בין אמה לבין הנאשם ורצתה למנוע את זה ענתה: **"לא. אין סיכוי. כי אם לא אז איך פתאום היה לי אינפקציה סתם כאילו ככה באה והיה לי אינפקציה?..."** ההתנפחות ששורף לי" (עמ' 56 שורות 19-23). כאשר הסנגורית אמרה לה כי הבדיקה הרפואית שנעשתה לה הייתה תקינה על-פי התרשמות מהצילום, אמרה שלפי דעתה האינפקציה הייתה בגלל החיידקים ביד של הנאשם. העדה חזרה ואישרה כי מיוזמתה אמרה לחוקרת הילדים שאינה מעוניינת שויקטור הנאשם יהיה בכלא. כמו כן אישרה כי בתום החקירה לפני חוקרת הילדים ביקשה שהיא תקריא לה הכל כדי לראות אם היא התבלבלה במשהו.

11. על-פי המסמך הרפואי מיום 21.10.2014 מהמרכז להגנת הילד נמצא קרום בתולין תקין ושלם ללא סימני חבלה או שפשופים (נ/3).

עדות ש' אם המתלוננת

12. ש' העידה כי באותו יום שישי, חצי שעה לפני כניסת השבת שמעה את מ' עולה בריצה, ראתה אותה מפוחדת ומבוהלת, חיבקה אותה חזק ואמרה לה בהתייחסה לנאשם: **"אל תגידי לו שלום או אל תחבקי אותו... שאלתי למה היא לא יכלה להגיד לי כלום כי שמענו שויקטור הגיע והוא התחיל להיכנס"** (עמ' 73 שורות 17-23). העדה הסבירה שויקטור רצה לגשת לחבקה חיבוק של שלום, אך היא החזיקה את מרפקה בניסיון להרחיקו. במקום לכבדו ולתת לו מים אמרה לו שהיא עייפה ומותשת כדי שיעזוב מהר. כאשר יצא, מ' רצה לדלת כדי לנעול אותה ואז **"רצה לכיווני, הגיעה אליי וחיבקה אותי התחילה לבכות הייתה מאוד מתוחה... אמרה לי שויקטור שם את היד שלו על הרגל שלי והיה נוגע ברגל שלי ונגע באיבר המין שלי שאלתי היה מעל הבגדים היא אמרה לא הכניס את היד שלו מתחת לבגדים שלי מתחת לתחתונים... הייתה בוכה הרבה אני אמרתי לה למה לא דחפת אותו? אמרה שהייתה מפוחדת הרבה הייתה מבולבלת. פאניקה... אני לא רוצה, אמרה לי אני לא רוצה שתתחתני עמו אני אמרתי לה בטח שאני לא רוצה כי הוא הבעל של חברה שלי שריתה שאלתי למה הוא עשה את זה היא אמרה לפני שנצא מהבית הוא ליקק אותי ככה [והצביע על הצוואר]... ושאלה אותי את מוצאת חן בעיני אני בגלל זה אני לא רוצה שהוא יהיה אבא שלי"** (עמ' 74 שורות 16-31). כששאלה עוד פעם מדוע לא דחפה אותו, אמרה לה מ': **"שאני אמרתי לו רק שירחיק את היד שלו ואני פחדתי שישאיר אותי בדרך"** (עמ' 75 שורות 4-5). ש' הוסיפה ואמרה כי בתה הינה ילדה בת 9, לא רצתה לשאול אותה שאלות נוספות וללחוץ, רק חיבקה אותה חזק, השתיים בכו הרבה, אז ביקשה ממ' להיכנס למקלחת. כל השבת בכו, מ' לא יכלה לישון טוב, התעוררה בלילה, סיפרה שרואה את פניו של הנאשם מול עיניה, גם האם לא יכלה לישון וכי זו הפעם הראשונה שמ' עשתה פיפי במיטה.

ביום האירוע ראתה ליד איבר המין של מ' שיפשוף אדום (עמ' 78), וכי כמה ימים אחרי האירוע מ' הרגישה כי שורף לה בשתן (עמ' 91). העדה אמרה עוד כי עד האירוע מ' אהבה ללכת לבית הספר ואהבה לימודים, מאז הרבה פעמים אינה רוצה ללכת לבית הספר, לא ישנה טוב בלילות, חולמת על הפנים של הנאשם, רואה משאית לבנה או איש עם כובע (עמ' 78).

ביום השבת מ' הייתה עצבנית ומפוחדת, בכתה כל הזמן. האם עצמה הייתה מטושטשת, עצבנית ובצאת השבת הדבר הראשון שעלה בדעתה זה להתקשר לחברתה שרה, אשתו של הנאשם, היא אמרה לה מיד: **"בעלך נגע במ', בבת שלי. היא אמרה לי אני לא מאמינה לך. אז מסרה את הטלפון לויקטור. שהוא ענה לטלפון אמרתי לו למה תקפת את הילדה שלי"** (עמ' 75 שורות 16-18), והטיחה בפניו כי הוא פדופיל וכי פגע בילדה והיא צריכה טיפול פסיכולוגי, ובתשובה: **"אמר לי סליחה סליחה סליחה... הוא אמר לי אני לא יודע מה עשיתי, לא יודע מה קרה לי אמר לי שאני מוכן לשלם עבור טיפול פסיכולוגי עליה. אמר לי אל תדאגי אני לא עשיתי לה נזק רק היה אצבע. אני הייתי עצבנית, לא יכולתי לדבר כמעט נחנקתי. הוא הסכים למה שעשה, בהתחלה אמר כן כן ואמר את זה והיה כאילו, היה בבושה"** (עמ' 75 שורות 25-31). העדה הוסיפה, כי הנאשם ניסה לשכנע אותה לפתור את

הבעיה בטיפול פסיכולוגי וניסה להרגיע כי לא גרם נזק. בשיחות נוספות שרה לחצה עליה שלא לפנות למשטרה ואמרה שיש לה חברה פסיכולוגית שתדבר איתם דרך הסקייפ ותעזור למ'. ש' לא הסכימה וביום ראשון פנתה למשטרה. העדה עמדה על דעתה כי המילה "סליחה" שבאה מפי הנאשם הייתה חלק מאישור והודאה כי עשה את המעשה וכי הציע לממן טיפול פסיכולוגי וההצעה לא נועדה כדי להוכיח שלא עשה דבר כפי שטען הנאשם. חזרה ואמרה כי מהרגע הראשון שדיברה איתו הוא הודה באשמה והסכים לשלם עבור טיפול. באשר לקשר בינה לבין הנאשם, אמרה ש' כי הוא עזר לה הרבה בהסעות ובהובלות, אך שילמה עבור זה, הדריך אותה כיצד להיכנס לאתר תורת הקבלה באינטרנט. הכחישה שלמדו ביחד ובסך הכל עשו ביחד שלוש דקות מדיטציה. אישרה כי בפגישות עם הנאשם הייתה מתחבקת עמו חיבוק חברי של ידידים. העדה עמדה על דעתה כי הילדה סיפרה לה על ליקוק שליקק אותה ויקטור לפני הנסיעה, על אף שהוטח בפניה שמ' לא סיפרה זאת (עמ' 98). כמו כן העדה התקשתה להסביר מדוע לא אמרה באמרותיה במשטרה כי מ' עשתה פיפי במיטה בלילה שאחרי האירוע. ש' אישרה כי בזמן שהייתה נשואה לא' היו ויכוחים בינו לבין מ' ולמעשה אישרה כי כפה עליה לישון מוקדם, לאכול אוכל צמחוני שהוא מאמין בו, ואם לא אכלה מה שהגיש לה צבט את אוזנה. כמו כן נעל אותה לזמן מה, לא שעות, בחדר השירותים, גם שסירבה לאכול, ואישרה דברים שאמרה מ': "זה נכון, אם היא הייתה מקיאה הוא היה מכריח אותה לאכול כי היא עשתה את זה מעצמה בכוח. מ' מספרת אמת" (עמ' 106 שורה 26). באשר לסיפורי החלומות של מ' אמרה כי יש לה חלומות כמו לכולם, היא מספרת לה בזמן האחרון שהיא מתעוררת יש לה בראש תמונה של הנאשם.

13. לציון, בעימות שנערך בין ש' לבין הנאשם, ביום 21.10.2014, עמדה ש' על כך כי הנאשם הודה בפניה ואף היה מוכן לממן פסיכולוג. הנאשם עמד על דעתו כי לא הודה בדבר אך אישר שאמר שהוא מוכן לשלם על הפסיכולוג רק כדי להוכיח שלא עשה דבר ולא יהיה ממצא כלשהו (ת/א' עמ' 11).

עדות הנאשם

14. נולד במקסיקו בשנת 1962 כנוצרי. בשלב מסוים גילה כי הוא מצאצאי האנוסים, לא התגייר אך חי כיהודי, שומר שבת וכל החגים, עלה לארץ בשנת 2000, נשוי לשרה, ארבעה ילדים ביולוגים ושני ילדי אומנה. שנה לפני האירוע עבד כמתנדב בתיירות וגר בישוב ***** מאז שנת 2009. מחזיק ברכב טויוטה בו שלושה ספסלים (תשעה מושבים ועוד נהג). אשר לקשר בין שתי המשפחות סיפר הנאשם, כי עזר לא מעט לש' בהסעות שונות וכאשר הוא עצמו החל ללמוד יותר על יהדות וגם לעשות מדיטציה, התקשר לש' ואף בא אליה הביתה ולימד אותה לעשות מדיטציה כאשר מ' לא הייתה בבית. בפגישה זו ש' שאלה אותו מה דעתו על ניאוף והוא ענה בשלילה ואף חזר הביתה וסיפר לאשתו שאמרה לו להתרחק מש', אך הוא לא שמע בקולה. בהזדמנות אחרת ש' הזמינה את הנאשם למכון כושר והלך ביחד

איתה ועם הבת מ', והדגיש כי קשריו עם ש' נותרו תמיד במסגרת יחסי ידידות, עזרה, הא ותו לא. בכל מפגש היה חיבוק ונשיקה של ידידות.

באשר לאירוע עצמו - מ' לנה בביתו מספר ימים, וכאשר סוכם כי יסיעה לביתה ביום שישי, הזמין את בנו פ' להצטרף אך הוא העדיף לראות טלוויזיה. מ' התיישבה במושב הקדמי של הרכב לצידו, שאל אותה אם היא שמחה שחוזרים הביתה ונתן לה טפיחה ברגל, ביקש שתשוב למקומה, קרי במושב הימני ולא האמצעי, שכן מ' מרבה לדבר ועקב כך הוא מאבד את הריכוז. אחר-כך הוסיף, כי טפח אולי שלוש פעמים על רגלה של הילדה כדי לעודד אותה, בהיותה נרגשת לפגוש את אמה אחרי מספר ימים (עמ' 147). נסע במהירות של 80 קמ"ש, דיבר עם מ', שאל אותה אם היה לה טוב בביתם, אם התגעגעה לאמה, לבית הספר, אמר שהוא אוהב את אמה כאילו היא אחותו. כאשר הגיעו ל***** , החנה את הרכב במרחק של כמה עשרות מטרים ואז: **"הלכנו ביחד כעשרה מטרים לפני הבית שלה היא רצה ונכנסה לבית מההתרגשות שהייתה לה לפגוש את אמא שלה. זה מה שהיא אמרה לי בדרך"** (עמ' 138 שורות 14-15). בבית פגש בש', חיבקה ונתן לה נשיקה, קיבל לשותות לימונדה, הזמינה אותו לשבת, שוחחו דקות ספורות בלבד כי היה צריך לחזור הביתה שהרי השבת עמדה בפתח.

הנאשם הכחיש לחלוטין כי הכניס ידו לתוך מכנסיה או לאיבר מינה של מ'.

באשר לשיחה הטלפונית במוצאי שבת העיד, כי ש' התקשרה לאשתו שרה שהעבירה אליו את הטלפון, ש' החלה **"לצרוח ולשאול אותי 'מה עשית לבת שלי? מה עשית לבת שלי?' ואני מיד אמרתי לה סליחה סליחה. לא עשיתי שום דבר ואז היא אמרה לי לא, אתה אנסת את בתי. לא. לא אנסת אתה הכנסת את היד... לבתי. אני אמרתי לה בעברית 'סליחה סליחה', אבל אצלנו כשאומרים סליחה זה כאילו לבקש רשות לדבר או לעבור זה לא להביע רגש"** (עמ' 143 שורות 9-13), והוסיף כי לא עשה שום דבר למ'. בתגובה אמרה לו ש' שתכניס אותו לכלא ואמר לה שלא עשה דבר, אבל **"אני מוכן לשלם הרופא או הפסיכולוג שיבדקו את הבת שלה וטראו שאין לה כלום. שלא קרה כלום שלא עשיתי כלום"** (עמ' 143 שורות 22-23). הנאשם הכחיש שאמר לש' שזה רק אצבע ושלא נגרם שום נזק והכחיש מה שאמרה ש' כי ליקק את צוואר בתה מ' לפני שיצאו מהבית. הנאשם חזר ואמר, כי בשיחת הטלפון לא הודה בדבר, אמר סליחה סליחה - "פרדון פרדון" כסליחה נימוסית, לא התכוון כי עשה דבר מה ולא עשה דבר מה (עמ' 149). כאשר נשאל מדוע לא הגיב להאשמה כה חריפה בתגובה חריפה, ולא אמר שזה שקר גמור, הסביר כי על-פי תרבותו והחינוך שלו לא עונים כך. חזר ואמר שאמר **"סליחה סליחה אני לא עשיתי כלום"** (עמ' 150 שורה 15). הנאשם חזר והסביר כי דווקא בגלל שלא עשה כלום היה מוכן לשלם לפסיכולוג רק שלא תביא אותו למצב שבו הוא נמצא עכשיו והכוונה להליך משפטי זה (עמ' 150-151), ועמד על כך כי הסכים לשלם לפסיכולוג כי ש' איימה שתכניס אותו לכלא. עוד הוסיף כי במשטרה היה מתורגמן לספרדית, אך גם זה לא הבינו היטב (עמ' 152), והדגים כי

בעימות במשטרה נכתב כי דובר על עובדת סוציאלית והוא בכלל דיבר על פסיכולוגית (עמ' 153).

נציין, כי המתורגמנית שתרגמה את עדותו בבית המשפט העירה, כי בדקה את מה שנאמר במשטרה ולדבריה התרגום שם וההבנה את דברי הנאשם לא היו טובים, ובלשונה: **"התרגום שם היה מזעזע"** (עמ' 157 שורה 15).

לדברי הנאשם יחסיו עם מ' היו כמו יחסים של אב ובת, היא אכן התיישבה ביוזמתה ממש לידו ברכב, אמר לה להתרחק ולשים חגורה, הסביר כי לא הורה לה לשבת בספסל האחורי כי רצה לפנק. כמו כן אמר כי ביקש ממנה שתשב ליד הדלת ולא לידו, בגלל שהיא קמה לפעמים באמצע נסיעה (עמ' 147 שורה 3). הנאשם הסביר כי כחלק מהתקרבותו לדת, מזה שנתיים, הוא שומר נגיעה מנשים וכי חיבוק ידידותי בפגישות עם ש' הוא חלק מתרבותו, ובעיקר כיוון שהוא יודע שש' היא גויה ולא יהודיה (עמ' 147 שורה 15). הנאשם אמר, כי מ' הייתה לבושה במכנסי טייץ, שזה כמו גרביים עבים והסביר כי במשטרה השתמש בביטוי "מכנסיים צמודים" כי לא הכיר את מילה מתאימה בעברית למכנסי טייץ.

עדות שרה מוחיקה

15. שרה נישאה לנאשם במקסיקו לפני כעשרים שנה, עקרת בית, העידה וסיפרה כי שמעה מפי ש' בתקופה שהייתה נשואה לא' שמצבה לא טוב, מ' בורחת מהבית, אינה ישנה טוב, מרטיבה במיטה והציעה לה להקריא למ' פרקי תהילים, אף נתנה לה ספר תהילים שהילדה תוכל לקרוא לבד. לדבריה, הקשר בין ש' לבין ויקטור היה הדוק, שכן ש' ביקשה ממנו טובות, לקח אותה למקומות שונים לעזור לה לעבור דירות ואף הייתה תקופה שהנאשם הלך ועשה יחד עם ש' מדיטציה קבלית. יום אחד הנאשם נעלם כל היום, לא ענה לטלפון, בשובו סיפר שהיה כל היום עם ש' ומ' ב"הום פלייס" ובברכה וכי ש' שאלה אותו עוד קודם מה הוא חושב על אישה נשואה שיש לה מאהב, דבר שהכעיסה, ואז הנאשם החליט קצת להתרחק ממנה (עמ' 160).

באשר לשיחת הטלפון במוצאי שבת, סיפרה כי ש' התקשרה, אמרה לה שהיא הרוסה בגלל הנאשם, בעלה "והיא התחילה לצרוח שהוא פדופיל וצרח וצרח וצרח אז קראתי לבעלי לויקטור, אמרתי לו בוא תשמע את זה שמתי את הטלפון ברמקול... היא המשיכה לצרוח אתה פדופיל. אתה פגעת בי הרבה ובילדה שלי אתה צריך לשלם על הפסיכולוג. כל פעם שויקטור רצה לדבר להגיד משהו היא הייתה צורחת ולא שמעה והוא אמר לה כמה פעמים 'סליחה מ' [השם הקודם של ש'] זה לא מה שאת אומרת, אני לא עשיתי שום דבר" (עמ' 161 שורות 12-13). העדה הבהירה, כי במקסיקו להגיד סליחה זה לא מראה על חרטה אלא האם אפשר לעבור והוסיפה כי ש' לא הייתה קשובה כלל ואז "ויקטור אמר לה בסדר, אם מה שאת רוצה זה פסיכולוג אנחנו ניתן לך פסיכולוג שיבדקו את הילדה ויראו שלא קרה כלום. אבל אני לא זוכרת, אני יודעת שהיא צרחה כל הזמן ואני לא

בטוחה שהיא באמת שמעה מה שויקטור אמר לה (עמ' 161 שורות 20-22). שוב ושוב אמרה שרה כי הנאשם רצה באמצעות הפסיכולוגית להרגיע את ש' והיא תיווכח שלא קרה כלום וכן הוסיפה, כי לא נראה לה מוזר שויקטור הסכים לממן הטיפול הפסיכולוגי, כי הוא אדם זהיר והתנהג כפי שמתנהג אדם שמישהו מולו מאוד מוטרד וכועס. ויקטור תמיד מנסה להרגיע (עמ' 166).

בהמשך עדותה אמרה כי מספר פרטים עליהם העידה בבית המשפט לא אמרה במשטרה כי שם החקירה התרכזה בשיחת הטלפון, כגון על מה שקרה ב"הום פלייס" ועל כך ששמעה מש' כי בתה מ' הייתה בורחת מהבית בתקופת הנישואים הקודמת.

עדות פ'

16. פ', בנו בן ה-11 של הנאשם, העיד כי כאשר מ' התארח אצלם בחג הסוכות, סיפרה לו שהיו לה שלושה אבות, אחד מהם היה נחמד וקנה לה דברים. פעם כשנסעו ביחד לאילת, סיפרה לו סיפורים. אחד, כי היא ובן דודה היו במדבר, נכנסו לבית וראו שם רוחות ודם. השני, שהייתה פעם עם דוד שלה במקסיקו, הלכו למקום שיש שם כרישים, דודה האכיל את הכרישים ואחד הכרישים אכל לו את היד.

טענות הצדדים

17. **לטענת המאשימה**, יש לתת אמון מלא בעדות המתלוננת, שכן עדותה עקבית, ברורה, מפורטת, אותנטית, אופיינית בביטויים של רגשות ותחושות, מדויקת, ללא הגזמות. חיזוקים למהימנותה ולגרסתה יש בעצם העובדה שמ' סיפרה לאמה מיד לאחר האירוע. מצבה הנפשי מהווה אף הוא ראיה תומכת. כמו כן, התנהגותו המפלילה של הנאשם - בקשת הסליחה והסכמה לממן פסיכולוג - בשיחת הטלפון במוצאי שבת, תומכת בגרסת התביעה ועל-כן יש להרשיעו.

18. **לטענת ההגנה**, מ' הינה ילדה נבונה, וורבלית, שנונה, דעתנית, בוגרת יחסית לגילה, שהעידה עדות קולחת, מדודה, מרשימה, אך עם זאת מאוד מניפולטיבית, ואף שאמרה שהיא אהבה את הנאשם כאהבת בת לאביה, היא חששה שמערכת היחסים בינו לבין אמה מקבלת גוון רומנטי, וכיוון שהיא ננטשה על-ידי אב בהיותה בת שנה, והיה לה ניסיון מר עם בעל אחר של אמה, אשר התעלל בה, ומתוך כוונה ברורה למנוע זאת ולא לחזור על הניסיון הקשה, סיפרה דברים פרי דמיונה. כוונה זדונית להרע לנאשם לא הייתה לה, אך כן הייתה לה כוונה למנוע קשר בין אמה לבין הנאשם. וכך, הטפיחה הקלה שטפח הנאשם על רגלה של מ' פורשה על ידה כמשהו מיני, למרות שהכנסת אצבע לאיבר מינה הייתה בלתי אפשרית, שכן זה היה בנסיעה במהירות גבוהה והילדה ישבה עם רגליים צמודות ומהודקות, כפי

שהיא הדגימה בעצמה (עמ' 56 שורה 6 לפרוטוקול). מ' טענה שהחדרת האצבע גרמה לה לאינפקציה, דבר שלא הוכח כלל.

לאורך כל עדותה היה ברור שלילדה טראומה מהקשר הקודם בין א' לבין אמה, וכאשר נוכחה כי נרקמת התקרבות בין אמה לבין הנאשם, וכדי להגן על עצמה לא רצתה גברים נוספים בבית ואמרה זאת במפורש. לשיטת ההגנה לילדה חכמה כמו מ' יש יכולת הבנה וחושים מפותחים והיא אף סיפרה בגילוי לב כי חלמה לפני הנסיעה שהנאשם נוגע בה ואת החלום יחסה למעשה באותה נסיעה, אף שזה מעשה שכלל לא התרחש. עוד נטען כי מ' אכן מאמינה באמת ובתמים בדברים שאמרה, הגרסה שלה לכאורה מפורטת ומשכנעת, אבל היא נובעת מצב תודעתי שלא ניתן לייחס לו מהימנות אובייקטיבית. הדבר נלמד גם מסתירות ברורות בין דבריה שלה לבין דברי אמה, ובעיקר סיפור הליקוק בצוואר שבא מפי האם בלבד. גם החלומות המשונים והכוזבים עליהם סיפרה לפ' בנו של הנאשם מלמדים כי הסיפור כולו הוא פרי דמיונה.

סיכום ומסקנות

19. מ' העידה לפנינו בהיותה בת 10 על אירוע שהתרחש כחודשיים קודם לכן. אין חולק כי מדובר בילדה נבונה, חכמה, בעלת יכולות וכוח ביטוי. עדותה הייתה שוטפת ובטוחה, עניינית, דבריה ברורים ומפורטים והיא נחונה בכנות טבעית. כאשר התבקשה לתאר את האירוע המיני, ניכרה מבוכתה וההתרשמות הינה כי המבוכה אמיתית. מ' סיפרה סיפור מלא מתחילתו ועד סופו, כיצד ישבה ליד הנאשם, תחילה טפח על רגלה, שוחח איתה, ליטף רגלה, לאחר מכן הכניס יד מתחת למכנסיה על תחתוניה, הוציא היד ושוב החזיר את היד, הפעם מתחת לתחתוניה וחיטט עם האצבע. כאשר נתבקשה להגיד היכן חיטט בדיוק, הסבירה באופן נוגע ללב כי זה היה בפנים, בפס, איפה שיוצא השירותים פיפי, והחיטוט היה כמו שילד מחטט באפו. לתיאור זה נלוו ביטויים של תחושות ורגשות, והפחד להתנגד שמא ישאירה בדרך, כיצד הסתירה דמעה וכי הנאשם אמר כי מה שעשה לה זה הסוד שלהם ואסור לגלות, ואף הזהיר אותה מפני אחרים - אם מישהו יעשה לה דבר דומה, עליה להעיק את ידו. מהלך הדברים שתיארה הוא מהלך שלם, ברור, הגיוני. מ' אכן לא רצתה שיווצר קשר בין הנאשם לבין אמה, אולם היא ידעה שמדובר באדם נשוי, אב לילדים וכי מלבד גילויי חיבה של חברים או שהייה של הנאשם ביחד עם אמה והיא עצמה ב"הום פלייס", לא היו סימנים של ממש מהם יכלה להסיק כי הנאשם אמור להפוך לאביה. יתר על כן, ההשוואה לא' אינה לעניין, שהרי מ' הכירה את הנאשם כאיש טוב ומטיב ואהבה אותו, בניגוד לא' הקשוח שהתעמר בה.

הנסיעה ביום שישי מ***** ל***** ללא אנשים נוספים הייתה מקרית, שכן תחילה הייתה אמורה אשת הנאשם להצטרף אליהם, אחר-כך הוצע לפ' להצטרף והוא סרב. מ' והנאשם עלו לרכב. האם אז החלה להירקם במוחה של מ'

תוכנית עלילה להרחיק את הנאשם מאמה? האם במהלך הנסיעה החליטה לנצל טפיחה על ברכה כדי לרקום סיפור עם פרטים של ישיבה צמודה, טפיחה, מגע שני, מגע שלישי בתוך גופה? והאם ילדה בגיל זה תעלה בדעתה פרט של שמירת סודיות - כי הנאשם הורה לה לשמור סוד, או תהגה אמירה של אזהרה מפני שליחת ידיים של מישוה אחר לגופה? גם ילדה בת 10, נבונה וחכמה, אינה יכולה לרקום סיפור כה מפורט, מדויק בתוך זמן כה קצר.

הטבעיות והאותנטיות של מ' קיבלה ביטוי בחקירה המצולמת והמוקלטת לפני חוקרת הילדים. החקירה התקיימה ארבעה ימים לאחר האירוע, שם בפעם הראשונה סיפרה בפרטים מה קרה ביום שישי. צפייה בתקליטור הראשון ובעיקר בדקות 17-30, מראה על מבוכתה הרבה, הקושי לספר על האירוע, ובעיקר בולטת המבוכה כאשר רצתה לדבר על הכנסת היד לתוך מכנסיה ותחתוניה: מ' מתקשה, מכסה את עיניה, מתכופפת, מתנדנדת כאילו להימנע מהתיאור. הקושי לדבר על מגע אינטימי מובן ואמיתי ועל-כן היא כה מרשימה. בפשטות אמרה שלא רצתה שהנאשם יהיה אבא שלה, כמו שדיברה בגילוי לב על הקשר הקשה והטראומתי של אמה עם בעלה השני א'. מעדותה עולה כי הייתה מודעת לקשר חברי טוב בין אמה לבין הנאשם, אך קשר זה לא חרג מגבולות החברות, לא גלש לאינטימיות וגם הבילויים המשותפים לא חצו גבול. ונזכור שוב, מדובר בשתי משפחות קרובות, אשר בילו יחדיו, באותו חג סוכות התארחו משפחת הנאשם בבית אמה, לאחר מכן בילתה מ' שלושה ימים בבית משפחת הנאשם ויחוס עלילה מדומיינת ומתוכננת על רקע זה הינו מרחיק לכת. אמה של המתלוננת והנאשם עצמו לא העידו על יחסים שנראו כמו יחסים אינטימיים ביניהם, ולומר כי על רקע זה דמיונה של הילדה פרח עד החלטה לבנות וליצור עלילה שתמנע מצב בו הנאשם יהפוך לבן זוג של אמה, הוא דבר מרחיק לכת. הטענה כי רגליה היו הדוקות בזמן הנסיעה ולכן לא תתכן חדירת אצבע, אינה יכולה להתקבל, שכן מדובר בכוח של יד אדם מבוגר מול ילדה בת כעשר שנים.

מ' סיפרה לאמה על האירוע תוך דקות ספורות. ההלכה הינה כי דיווח מידי על מצבו הפיסי, התנהגותו של קורבן עבירת מין סמוך לביצוע העבירה עשוי להוות ראיה עצמאית שיש בה לחזק את גרסתו ואף לגבש ראיה מסייעת במקרים מובהקים (ע"פ 1121/96 פלוני נ' מ"י, פד נ(3) 353; ע"פ 9608/11 פלוני נ' מ"י). כך גם מצבו הנפשי של קורבן עבירת מין סמוך לביצוע העבירה יכול לשמש כראיה אובייקטיבית המחזקת את גרסתו (שם). תגובותיה הרגשיות המידיות של מ' והדיווח המידי על האירוע, תומכות, כאמור, באמינותה וגרסתה. מ' סיפרה על סיוטים שפקדו אותה, על "שריפה" בפפי, פחדים וטיפול פסיכולוגי שהיא מקבלת.

20. עדות ש', **אם המתלוננת**, נוגעת בשלושה: **ראשית**, היא שמעה לראשונה ובאופן ספונטני את סיפורה של מ'; **שנית**, היא סיפרה על השיחה במוצאי שבת עם הנאשם בה לגרסתה הודה כי ביצע המעשה; **שלישית**, היא העידה על מצבה הנפשי והתנהגותה של מ' מאז המקרה.

עם עלייתה לארץ נקשרו יחסי חברות קרובים בין ש' ובתה לבין משפחת הנאשם ועל-כן אין חשש שמא ש' תרצה להעליל או להפריח כזבים בעניינו. האינטרס שלה בוודאי רחוק מכך. ש' הינה אישה מנוסה, עדותה לפנינו הייתה עניינית ומרשימה. בגילוי לב סיפרה על קשריה עם אשת הנאשם, עם הנאשם עצמו ועל הבהלה, פחד ופאניקה שאחזו בה כאשר בתה סיפרה לה מה קרה, כיצד הרבו השתיים לבכות בכל אותו סוף שבוע, התקשו לישון וכי לא מצאה לעצמה מנוח. במוצאי שבת התקשרה, דיברה עם אשת הנאשם והנאשם עצמו, רתחה, צעקה והטיחה בפניו ללא כחל וסרק מלים קשות. מדובר בנאשם שהוא חבר קרוב שמרבה לעזור, לשותף אותה, משפחה שהתארכה בביתה והיא התארכה בביתם, מידת האמון שלה ושל מ' בנאשם ומשפחתו הייתה רבה ורק שם הסכימה בפעם הראשונה שבתה תישן ללא נוכחותה.

השיחה במוצאי שבת הייתה קשה ולוותה, כאמור, בלחץ וצעקות. בעת כזאת ההקשבה שלה מטבע הדברים הייתה בעייתית ועל-כן יש קושי לתת משקל לדבריה כי הנאשם הודה בפירוש בביצוע המעשה. עם זאת, אמרה ש', והנאשם עצמו אישר זאת, כי הוא הסכים לממן טיפול פסיכולוגי למ'. יש בכך ראשית הודאה.

ש' אישרה את דברי המתלוננת כי היא רואה בחלומות את פניו של הנאשם וסיפרה על תופעות של פחדים, חוסר רצון ללכת לבית הספר, שינה לא טובה בלילות וטיפול פסיכולוגי שהיא מקבלת מאז המקרה.

ש' העידה כי שמעה מבתה מ' על ליקוק שליקק אותה הנאשם עוד טרם הנסיעה. מ' עצמה לא אמרה דבר על כך. אכן זוהי אי התאמה ברורה, אך אין בה כדי לכרסם בגרסתה של מ', שכן אי התאמה זו אינה יורדת לשורשו של עניין.

21. **עדות הנאשם** הייתה עקבית. בחקירה במשטרה עמד על דעתו כי לא עשה דבר, כך גם בעימות ובעדותו בבית המשפט. עם זאת אישר כי טפח על רגלה של הילדה מספר פעמים במהלך הנסיעה. כמו כן אישר כי הסכים לממן טיפול פסיכולוגי, אף כי, לדבריו, עשה כן רק כדי להראות ולהוכיח שלא עשה דבר, וכי הסכמה זו באה בגין הלחץ וההיסטריה של ש' בשיחת הטלפון וגישתו כי עדיף כך כדי לפתור את הבעיה ולא להיקלע להליך של תלונה ומשפט. אולם, הטחת המעשה בפניו הייתה כה ברורה, בוטה וחריפה, ומנגד, אם אכן הכחשתו היא כה מוחלטת, מצופה היה כי יגיב בצורה חדה שתשלוש לחלוטין כל קשר למעשה כה חמור ועל-כן ניתן לראות בהסכמתו זו ראשית הודאה.

22. **המסקנה** הינה כי ניתן לתת אמון מלא בעדות המתלוננת מ' כי במהלך הנסיעה טפח הנאשם על ירכה, לאחר מכן ליטפה, הכניס ידו לתוך מכנסיה בפעם הראשונה מעל התחתונים, הוציאה. לאחר מכן הכניס ידו מתחת לתחתונים והחזיר אצבעו לאיבר מינה. תמיכה וחזק בעדות ילדה בת 10 כהוראת סעיף 55(ב) לפקודת הראיות יש בסיפור המידי - התכופ וכן במצב הנפשי של מ' ובראשית ההודאה של הנאשם, כמפורט לעיל, לפיכך יש להרשיע הנאשם בעבירות

המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ' בתמוז התשע"ה, 08 ביולי 2015, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט
[סג"נ - אב"ד]